

Kelton Street, Woodside, Queens

V dialke sa rozľahol výkrik, doktor Ephraim Goodweather sa strhol zo spánku. Prudko sa prevrátil na chrbát, posadil sa, naučeným pohybom zovrel ošúchanú koženú rukoväť meča trčiacu z batoha na dlážke vedľa pohovky a preťal vzduch cvendžiacou striebornou čepeľou. Chrapľavý tlmený bojový výkrik mu uviazol v hrdle. Špička meča sa nepokojne chvela.

Bol sám.

V Kellinom dome. Na gauči. Obklopený známymi predmetmi.

Ležal v obývacej izbe svojej bývalej ženy. Výkrik bol v skutočnosti zvuk vzdialenej sirény, na prejav ľudského zúfalstva ho premenila iba spiaca myseľ.

V snoch znova videl požiar a neopísateľné postavy uprostred oslepujúceho svetla, vzdialene pripomínajúce ľudí. Zablyslo sa. Postavy v sne s ním zápasili, až kým všetko nepohltila žiara.

Zakaždým sa prebudil rozrušený a vyčerpaný, akoby naozaj odrážal protivníkov. Sen prichádzal nečakane. Mohol sa oddávať najobľúbenejším predstavám, užívať si na pikniku, trčať v dopravnej zápche či sedieť v kancelárii, keď svet odrazu zaplavilo svetlo a vynorili sa z neho striebřisté postavy.

Poslepiacky sa načiahol po vak so zbraňami z upravenej bejzbalovej tašky, ktorú pred mesiacmi ukradol z vrchnej police vo vypliennom športovom obchode na Flatbush Avenue.

Je v Queense. Dobré. Fajn. Spomienky sa vynárali spolu s bolesťou hlavy po silnej opici. Znova teda stratil vedomie. Ďalší nebezpečný flám. Vrátil meč do vaku a zasa sa zvalil na pohovku. Dľaňou si zovrel lebku, zdala sa mu krehká ako krištáľová guľa. Vlasy mal ako drôty, v hlave cítil pulz.

Peklo na zemi. Krajina prekliatych.

Realita je nemilosrdná štetka. Zobudil sa do zlého sna. Stále je nažive – a stále v ľudskej koži. Nie je to bohviečo, no nič lepšie nemôže očakávať.

Ďalší deň v pekle.

Posledné, čo si vybavoval, útržok sna, ktorý sa mu prilepil k vedomiu ako mazľavá placenta, bol obraz Zacka v oslepujúcom striebornom svetle. Tentoraz vyšľahol záblesk z jeho syna.

„Oci...“ prehovoril a pozrel Ephovi do očí. Vzápätí okolie pohltila žiara.

Pri tej spomienke ho striaslo. Prečo si nemôže odpočinúť ani v spánku? Nemal by zaháňať desivú existenciu snami o úteku? Čo by dal za čistý, sentimentálny sen, lyžicu medu pre svoju myseľ!

Eph a Kelly, čerství absolventi vysokej školy, sa prechádzajú ruka v ruke po blšom trhu, hľadajú lacný nábytok a ozdôbky do svojho prvého bytu...

Batoľa Zack pochoduje na buclatých nôžkach po dome ako malý šéf v plienkach...

Všetci traja sedia pri jedálenskom stole s rukami zloženými pred plnými taniermi, rodičia čakajú, kým sa Zack prehryzie prehnane dôkladnou modlitbou...

Ephove sny však pripomínajú amatérske zábery vrážd. Vynárajú sa v nich tváre z minulosti, nepriatelia, známi aj priatelia sa márne pokúšajú ujsť, kým on sa len bezmocne prizera, neschopný dobehnúť ich, pomôcť, alebo aspoň odvrátiť zrak.

Posadil sa, rukou sa oprel o vyvýšenú časť pohovky, aby nabral rovnováhu, a vstal. Pristúpil k oknu s výhľadom na zadný dvor. Neďaleko bolo letisko LaGuardia. Pohľad na lietadlo či vzdialené burácanie prúdového motora sú dnes ako zázrak. Na oblohe nekrúžili svetlá. Spomenul si na jedenásty september dvetisícjeden, ako neskutočne vtedy pôsobilo čisté nebo a akú zvláštnu úľavu pocítil o týždeň neskôr, keď sa vzduch znova zaplnil lietajúcimi strojmi. No tentoraz úľava neprichádzala. Nijaký návrat do normálu.

Uvažoval, koľko je asi hodín. Zrejme dopoludnie, napovedali mu zlyhávajúce vnútorné hodiny. Podľa starého kalendára bolo leto, o tomto čase mal svietiť vysoko na oblohe žeravý slnečný kotúč.

Všade však vládla tma. Prirodzený cyklus striedania dňa a noci sa pravdepodobne naveky narušil. Slnko zahaloval hustý závoj popolčeka. Ovzdušie naplnili pozostatky jadrových a sopečných výbuchov po celej zemi, planéta pripomínala modro-zelenú lízanku obalenú v jedo-

vatej čokoláde. Zahalila sa do hrubého rúcha, ktorým neprenikajú životodarné lúče.

Večný súmrak premenil zem na bledé, rozkladajúce sa podsvetie sužované chladom.

Dokonalé prostredie pre upírov.

Podľa posledných živých reportáží, ktoré medzitým scenzurovali, no na internetových fórach sa s nimi obchoduje ako s pornom, sú post-katastrofické podmienky viac-menej rovnaké na celom svete. Tieto záznamy sú ako očití svedkovia tmavnej oblohy, čierneho dažďa a zlovestných mračien, ktoré objali svet a viac ho nepustili. Vzhľadom na rotáciu planéty a vzdušné prúdenie sú teoreticky jedinými miestami na zemi s pravidelnými dávkami slnečného svetla oba póly, hoci nikto to nevie s určitosťou.

Nebezpečenstvo zvyškového žiarenia z nukleárných výbuchov a roz-tavených elektrární bolo spočiatku veľké, v epicentrách dosahovalo priam katastrofálne hodnoty. Eph a ostatní prežili takmer dva mesiace pod zemou v tuneloch metra pod riekou Hudson, len takto sa vyhli rádioaktívnemu popolčeku. Extrémne meteorologické podmienky a atmosférický vietor ho rozniesli na veľké územia, čo pomohlo pri roz-pýtlení rádioaktivity; popolček spláchl prudké búrky vyvolané dras-tickými zmenami v ekosystéme, čím ešte väčšmi oslabili radiáciu. Keď-že popolček sa rýchlo rozkladá, v krátkom čase – približne o šesť týždňov – sa dalo do oblastí, ktoré neboli priamo zasiahnuté, bezpečne vycestovať a vykonať v nich dekontamináciu.

Dlhodobé následky sa ešte len mali dostaviť. Otázky týkajúce sa ľud-skej plodnosti, genetických mutácií a zvýšenej karcinogenézy zostanú ešte nejaký čas nezodpovedané. Reálne obavy totiž zatienila aktuálna situácia: aj dva roky po jadrovej pohrome a ovládnutí sveta upírii ľudom naháňa strach bezprostredná budúcnosť.

Zavýjanie sirény stíchlo. Výstražné systémy pôvodne určené na vy-volanie poplachu pri narušení priestorov cudzími ľuďmi sa ešte z času na čas rozozvučali, no oveľa zriedkavejšie než v prvých mesiacoch, kedy sa ozývali nepretržite a ich zvuk pripomínal výkriky agónie zomiera-júcej rasy. Ďalší miznúci pozostatok civilizácie.

Eph nastražil uši, či nezačuje nezvaných hostí. Upírii prenikali do do-mov cez okná vlhkých pivníc aj zaprášených podkroví, nikto pred nimi nebol v bezpečí. Dokonca aj počas tých pár hodín denného svetla – tlmeného a nejasného, s nevýrazným žltohnedým odtieňom – na ľudí číhalo veľa nebezpečenstiev. Cez deň platil zákaz vychádzania. To bol čas, keď sa Eph a ostatní vzbúrenci mohli presúvať bez strachu, že

sa zrazia so *strigoi*, no zároveň jeden z najnebezpečnejších, pretože všade striehli sliedivé oči kolaborantov – ľudí, ktorí chceli za každú cenu zostať nažive.

Eph sa oprel čelom o okno. Studené sklo mu príjemne chladilo kožu a zmierňovalo pulzovanie v hlave.

Najhoršie zo všetkého bolo vedieť, čo sa deje. Uvedomovanie si šialenstva nepridáva človeku na duševnom zdraví. Tak ako topiacemu nepomáha vedomie, že vie, čo sa s ním robí – iba to zväčší jeho úzkosť. Strach z budúcnosti a spomienky na lepšiu, krajšiu minulosť vyvolávali v Ephovi rovnaké utrpenie ako samotná upírska nákaza.

Potreboval jedlo – bielkoviny. V dome nemal nič, potraviny a alkohol minul pred mesiacmi. Vyčistil dokonca aj tajnú skrýšu čokoládových tyčínok v Mattovej skrini.

Odstúpil od okna, obrátil tvár do izby a zahľadel sa na kuchyňu za obývačkou. Usiloval sa rozpamätať, ako a prečo sa tu ocitol. Videl zárezy na stene, kde vyslobodil priateľa svojej bývalej manželky, keď odrezal čerstvo premenenému hlavu. Stalo sa to ešte na začiatku, keď predstava zabíjania netvorov vyvolávala v ľuďoch takmer rovnakú hrôzu ako možnosť, že sa na nich sami zmenia. Vyslobodil ho aj napriek tomu, že upír bol milenc jeho ženy pripravený zaujať Ephovo miesto najdôležitejšieho muža v Zackovom živote.

No dávivý reflex ľudskej morálky je dávno preč. Svet sa zmenil a doktor Ephraim Goodweather, kedysi popredný epidemiológ Centier pre reguláciu a prevenciu ochorení, sa zmenil spolu s ním. Upírsky vírus ovládol ľudskú rasu. Epidémia vyvolala civilizačný obrat k násiliu a nenávisti. Väčšinu vzbúrencov – zaťatých, vplyvných a silných – zničili alebo premenili, ľuďmi zostali iba pokorní, porazení a ustráchaní, ktorí plnili Majstrove želania.

Eph sa vrátil k vaku so zbraňami. Z úzkeho vrecka so zipsom určeného pre páľkarove rukavice alebo zápästné pásky vytiahol pokrčený zápisník. Ošúchaný denník mu nahrádzal pamäť. Zapisoval si doň všetko, od nadprirodzeného až po banálne. Musí zaznamenať každú maličkosť. Tá myšlienka ho držala pri živote. Denník bol v podstate dlhý list pre jeho syna Zacka. Zachytával v ňom výsledky bádania pre svoje jediné dieťa. Zapisoval svoje pozorovania, spriadal teórie o upírskej pliage. A ako vedec si jednoducho značil údaje a úkazy.

Zároveň mu to pomáhalo zachovať si zvyšky zdravého rozumu.

Jeho rukopis sa za posledné dva roky stal nečitateľným, sotva vedel rozlúštiť vlastné poznámky. Každý deň si vpísal dátum, bola to jediná

spoľahlivá metóda ako sledovať plynutie času bez kalendára. Niežby na tom ktovieako záležalo. No dnešný deň bol výnimočný.

Naškrabal do zošita dátum a srdce mu vynechalo úder, keď si uvedomil, čím je taký zvláštny. Pravdaže. Už je to tu zas.

Dnes má Zack trinásť rokov.

Nebezpečnosť smrti, varoval nápis načarbaný hrubou fixkou s obrázkami náhrobných kameňov, kostlivcov a krížov, pripevnený na dverách na poschodí. Nakreslil ho Zack, keď mal sedem či osem rokov. Synova izba zostala prakticky nezmenená. Vyzerala rovnako ako izby všetkých stratených detí, symbol zastaveného času v srdciach rodičov.

Eph sa sem vracal ako potápač, ktorý sa znova a znova ponára k lodnému vraku. Detská izba bola jeho tajné múzeum. Zakonzervovaný kúsok dávnych čias. Okno do minulosti.

Sadol si na dôverne známy poddajný matrac na posteli, počul jeho upokojujúce vŕzganie. Ephovými rukami prešlo všetko v tejto izbe, čoho sa v minulom živote chlapec dotkol. Staral sa o ňu ako o výstavnú sieň; poznal každú hračku a figúrku, každú mincu a šnúрку do topánok, každé tričko aj knihu. Odmietal myšlienku, že sa utápa v spomienkach. Ani ľudia pravidelne nenavštevujú kostoly, synagógy či mešity, aby rozjímal. Je to prejav viery. Zackova izba sa stala jeho chrámom. Iba tu cítil pokoj a vnútornú istotu.

Zack je stále nažive.

Neboli to dohady, ale slepá nádej.

Eph vedel, že jeho syna zatiaľ nepremenili.

Keď svet ešte fungoval po starom, rodičia stratených detí sa mali na koho obrátiť. Spoliehali sa na policajné pátranie a utešovali sa vedomím, že stovky, ak nie tisícky ľudí chápu ich neradostnú situáciu a pomáhajú pri hľadaní.

Ephovho syna však uniesli vo svete bez polície, kde neplatia ľudské zákony. A navyše poznal tvora, ktorý mu Zacka ukradol. Tá prišera bola kedysi jeho matkou. No k tomuto skutku ju dohnala vyššia bytosť.

Kráľ upírov. Majster.

Eph nevedel, prečo to urobili. Pravdaže okrem toho, že ho chceli zraniť. Nemŕtva matka potrebovala uspokojiť svoje nutkanie vrátiť sa k „najdrahším“, teda k tým, koho v živote milovala. Zákerná epidemiológia vírusu obracala ľudskú lásku na upírsku zvrátenosť. Premeniť blízkych na *strigoi* znamenalo mať ich navždy pri sebe. Aj za cenu existencie.

tencie bez ľudských vášní a utrpenia, ktoré zdegenerovali na základné potreby – nasýtiť sa, rozmnožovať sa a prežiť.

Preto sa Kelly (presnejšie premenená, čo bola kedysi Kelly) upla na syna a aj napriek Ephovmu úsiliu sa jej podarilo uchmatnúť ho.

No ten istý syndróm, tá naliehavá túžba premeniť najbližších na upírov, presvedčil Epha, že Zack je stále človekom. Keby sa totiž Majster alebo Kelly napili jeho krvi, chlapec by sa k nemu určite vrátil. Desivá predstava, že sa ocitne zoči-voči nemŕtvemu synovi, prenasledovala Epha celé dva roky a chvíľami sa ho zmocňovalo zúfalstvo.

Ale prečo? Prečo Majster Zacka nepremeniť? Na čo čaká? Chce ho použiť proti Ephovi a hnutiu odporu, ku ktorému patrí? Alebo je za tým nejaký zlovestnejší dôvod, ktorý Eph nemôže, či sa neodvažuje pochopiť?

Striaslo ho, keď si uvedomil, pred akou dilemou by stál. Syn bol jeho Achillovou pätou. Ephova slabosť bola zároveň jeho silou: nevedel sa chlapca vzdať.

Kde je Zack teraz? Väznia ho? Mučia ho, aby sa cez neho dostali k otcovi? Takéto myšlienky mu driapali mozog.

Najväčšmi ho znepokojovalo, že tápe v tme. Ostatní – Fet, Nora aj Gus – mohli venovať vzbure celú myseľ a energiu, lebo sa nemuseli báť o rukojemníkov.

Návraty do detskej izby pomáhali Ephovi bojovať s osamelosťou v tomto prekliatom svete. No dnes mala jeho návšteva opačný účinok. Nikdy sa necítil taký osamelý ako tu a teraz.

Znova pomyslel na Matta, priateľa svojej bývalej ženy, ktorého zavraždil na prízemí, na to, ako ho trápil rastúci vplyv toho muža na Zackovu výchovu. Teraz musel každý deň, každú hodinu myslieť na pekló, ktoré prežíva jeho syn pod vládou skutočného netvora...

Porazený, spotený, s pocitom nevoľnosti vytiahol denník a naškrabal doň otázku, ktorá sa v zošite opakovala ako zenová hádanka: *Kde je Zack?*

Zo zvyku prelistoval niekoľko najnovších zápisov. Zazrel poznámku o Nore a pokúšal sa rozlúštiť vlastný rukopis.

Márnica. Stretnutie. Presun počas slnečného svitu.

Eph prižmúril oči a snažil sa rozpamätať. Zachvátila ho úzkosť.

Má sa stretnúť s Norou a pani Martinezovou v starom Úrade hlavného patológa v Manhattane. Dnes.

Doriti!

Schmatol batoh, v ktorom zacinkali strieborné čepele, a prehodil si ho na chrbát. Nad plecami mu vytŕčali rukoväte mečov ako tykadlá

omotané kožou. Naposledy sa rozhladol po miestnosti. Zrak mu padol na starú figúrku Transformera vedľa CD prehrávača na Zackovom písacom stole. Ak si dobre spomínal na synove knihy o Autobotoch, tento sa volá Sideswipe. Eph mu ho daroval na narodeniny pred niekoľkými rokmi. Jedna z robotových nôh bezvládne visela, odlomila sa od častého skladania. Eph pohýbal rukami figúrky, vybavoval si, ako Zack ľahučko premieňal hračku z auta na robota a naopak, podobal sa pritom na veľmajstra v skladaní Rubikovej kocky.

„Všetko najlepšie, Z.,“ zašepkal Eph, strčil si pokazeného Transformera do vaku so zbraňami a zamieril k dverám.

Woodside

NIEKDAJŠIA KELLY GOODWEATHEROVÁ prišla pred svoj dom na Kelton Street iba niekoľko minút po Ephovom odchode. Toho človeka – svojho „najdrahšieho“ – stopovala už pätnásť hodín, odkedy zachytila pach jeho krvi. Keď sa obloha okolo poludnia rozjasnila a cez husté mraky preniklo na dve či tri hodiny slabé, no napriek tomu pre ňu nebezpečné slnečné svetlo, musela ustúpiť do podzemia, a tak stratila drahocenný čas. No teraz je už blízko.

Sprevádzali ju dve čiernooké tykadlá, deti oslepené pri zatmení slnka v čase Majstrovho príchodu do New Yorku a neskôr premenené samotným najvyšším upírom. Boli obdarené citlivejším vnímaním, pobiehali po chodníku a okolo opustených áut ako hladné pavúky, nič nevideli, no všetko cítili.

Inokedy by Kelly na vypátranie bývalého manžela stačilo prirodzené puto k jej „najdrahšiemu“. Lenže Ephov signál oslabili účinky etanolu, stimulantov a utišujúcich liekov na nervovú a obehovú sústavu. Omámenosť mátie synaptické spojenia v ľudskom mozgu, spomaľuje rýchlosť prenosu informácií a ruší signál ako interferencia rádiových vln.

Majster sa oňho z akéhosi dôvodu zaujíma, najmä o pohyb Ephraima Goodweathera po meste. Preto poskytol Kelly tykadlá – brat so sestrou s lysými hlavami, bez genitálií a ďalších rozlišovacích pohlavných znakov boli takmer na nerozoznanie. Kmitali hore-dolu popri nízkom plote pred domom a čakali, kým ich Kelly dobehne.

Otvorila bránku a vkročila na pozemok. Z obavy pred nástrahami dom najprv obišla. Keď sa upokojila, prerazila hranou dlane dvojité okenné sklo, siahla dnu, otočila kľučkou a zdvihla okno.

Tykadlá skočili do domu, Kelly ich nasledovala. Špinavú bosú

nohu prehodila cez parapetovú dosku, zohla sa a poľahky poskladala telo, aby sa prelačila cez otvor s veľkosťou tridsať centimetrov štvorcových. Tykadlá ložili po pohovke ako cvičené policajné psy. Kelly dlho nehybne stála, vysielala svoje zmysly do ostatných izieb. Potvrдили, že sú v dome sami, prišli neskoro. No cítila Ephovu nedávnú prítomnosť. Možno zistí viac.

Tykadlá prebehli po dlážke k severnému oknu, dotýkali sa skla, akoby absorbovali zvyšky nedávnych pocitov, a potom vyrazili hore schodiskom. Kelly sa vybrala za nimi, pozorovala, ako ňuchajú a ukazujú si smer. Keď ich dostihla, poskakovali v detskej izbe, nadprirodzené zmysly mali rozdráždené ostrým vnemom Ephovho pobytu ako rozbesnené zvieratá vedené nepochopiteľným pudom.

Kelly stála uprostred miestnosti, ruky si založila v bok. Jej spaľujúci upírsky metabolizmus v okamihu zvýšil teplotu izby o niekoľko stupňov. Na rozdiel od Epha nepociťovala nostalgiu. Bývalý domov jej bol ľahostajný, izba v nej nevyvolávala ani lútosť, ani pocit straty. S týmto miestom ju nič nespájalo, tak ako nemala nič spoločné s vlastnou ľudskou minulosťou. Ani motýľ nemyslí s radosťou či so smútkom na časy, keď bol húsenicou, ale jednoducho lieta.

Vstúpil do nej šepot, v hlave pocítila cudziu prítomnosť, jej telo ožilo. Majster sa díval Kellinými očami. Videl, že obeť minuli.

Bol to pre ňu okamih nesmiernej pocty.

A potom, rovnako náhle, ako sa zjavila, šepotavá prítomnosť zmizla. Majster ju nepokarhal za to, že Epha nechytla. Pripadala si užitočná. Zo všetkých služobníkov po celom svete mala dve prednosti, ktoré si kráľ upírov nesmierne cenil. Prvá bola priame spojenie s Ephraimom Goodweatherom.

Tou druhou bol Zack.

Napriek tomu ju zraňovala bolestivá túžba – potreba – premeniť svojho drahého syna. Nutkanie časom zoslablo, no nikdy celkom nepominulo. Stále ho vnímala ako vlastnú neúplnosť, prázdnotu. Bolo to proti jej upírskej podstate. Muky znášala z jediného dôvodu – žiadal to od nej Majster. Jeho neoblomná vôľa držala jej žiadostivosť na uzde. A tak chlapec zostával človekom. Nepremenенý, nedokonalý. Majstrova žiadosť mala nejaký vyšší zmysel. Bezvýhradne mu verila. No svoj úmysel jej neprezradil – zatiaľ ho nemala poznať.

Nateraz jej stačilo, že vidí syna sedieť po Majstrovom boku.

Kelly zostupovala po schodisku, tykadlá okolo nej poskakovali. Priročila k otvorenému oknu a vyšla cezeň tak, ako vošla dnu – takmer bez zaváhania. Znova sa spustil dážď, veľké čierne kvapky bom-

bardovali jej horúcu kožu na temene a na pleciach a rozplývali sa v obličkách pary. Na žltej čiare uprostred ulice opäť zachytila Ephovu stopu, ako triezvel, volanie jeho krvi bolo čoraz hlasnejšie.

Kým tykadlá cupotali hore-dolu, Kelly kráčala v daždi zanechávajúc za sebou jemný opar. Blížila sa k stanici metra, jej mentálne spojenie s Ephom slablo. Vzdialenosť medzi nimi sa rýchlo zväčšovala. Nastúpil do podzemného vlaku.

Kelly nebola rozčarovaná. Bude po Ephovi pátrať, až kým sa znova nestretnú. Poslala Majstrovi správu a vykročila za tykadlami do stanice. Eph sa vracia na Manhattan.

Farrell

KÔŇ VYRAZIL. Tiahol sa za ním oblak hustého čierneho dymu a oranžové plamene.

Zviera horelo.

Hrdo cváľalo pohltené žeravými jazykmi, s nástojčivosťou, ktorá neprýštila z bolesti, ale z túžby. Neosedlaný kôň bez jazdca uháňal naprieč pustou rovinou, kde ho bolo uprostred noci vidieť na kilometre ďaleko, k dedine. Blížil sa k pozorovateľovi.

Fet stál ako ochromený. Vedel, že zviera si ide poňho. Tušil to. Čakal ho.

Kôň dorazil k okraju dediny a rútil sa naňho sťa horiaci šíp. Vtom prehovoril – celkom prirodzene, ako to v snoch býva. *Žijem.*

Horiace zviera narazilo do Feta, zavyl a zobudil sa.

Ležal na skladacej posteli v nočľahárni pre posádku pod prednou palubou rozhojdanej lode. Plavidlo stúpalo a klesalo a on spolu s ním. Majetok mal k sebe pevne priviazaný. Ostatné posteľe boli poskladané pri stene, ležal tu sám.

Sen, ktorý bol takmer zakaždým rovnaký, ho prenasledoval od detstva. Uprostred tmavej noci sa naňho rútil horiaci kôň so žeravými kopytami, Fet sa krátko pred nárazom prebral. Tesne po zobudení ním prenikol nevýslovný detský strach.

Siahol po batoh pod pričňou. Vak bol vlhký ako všetko na lodi, no uzol bol pevne zatiahnutý a obsah v bezpečí.

Veľký rybársky čln, ktorý používali na stále výnosný čierny obchod s marihuanou, sa volal *Farrell*. Práve prekonávali posledný úsek spiatočnej plavby z Islandu. Fet si prenajal loď za tucet menších zbraní a zásoby streliva na niekoľko rokov. More bolo jednou z posledných oblastí

na zemeguli, kam upíri nemohli. Nelegálne drogy sa po zavedení novej prohibície stali mimoriadne vzácnymi, obchod sa obmedzil na doma pestované a vyrábané narkotiká, ako sú marihuana a metamfetamín. Posádka pašovala aj načierno pálenú whisky a teraz mali na palube aj niekoľko debien kvalitnej islandskej a ruskej vodky.

Fetova misia na Island mala dva dôvody. Prvým bola návšteva univerzity v Reykjavíku. Kým trčal celé týždne po upírskych katastrofe v tuneli pod riekou Hudson a čakal, kým sa vzduch na povrchu vyčistí, ustavične listoval v knihe, pre ktorú zomrel profesor Abrahám Setrakian. Pamätník holokaustu a neskôr lovec upírov ju zveril do potkaniarovho výhradného vlastníctva.

Volala sa *Occido Lumen*, vo voľnom preklade *Padlé svetlo*. Štyristoosemdesiatdeväť ručne písaných dvojstránok na pergamene a k tomu dvadsať iluminácií zviazaných v koži medzi dvoma doskami z čistého striebra. *Lumen* bol záznam vzostupu a pádu *strigoi* čerpajúci zo súboru prastarých hlinených tabuliek datovaných do mezopotámskeho obdobia a objavených v roku 1508 v jaskyni v pohorí Zagros. Krehké tabuľky boli napísané v sumerčine. Po vyše storočí sa dostali do rúk francúzskeho rabína, ktorý sa v tajnosti podujal rozlúštiť text – vyše dvesto rokov predtým, než sa preklady zo sumerčiny stali samozrejmosťou. Rabín napokon predložil iluminovaný rukopis kráľovi Ľudovítovi XVI. ako dar a za toto gesto ho okamžite odmenili uvrhnutím do temnice.

Pôvodné tabuľky na kráľovský príkaz rozdrvili na prach a rukopis sa odvtedy pokladal za zničený alebo stratený. Kráľova milienka, laická vyznávateľka okultizmu, *Lumen* v roku 1671 zachránila z palácovej tajnej skrýše, kniha potom niekoľkokrát zmenila anonymného majiteľa a získala povesť prekliateho rukopisu. Nakrátko sa objavila v roku 1823 a opäť v 1911, zakaždým v čase, keď prepukli záhadné epidémie, a znova zmizla.

Lumen ponúkli na predaj v manhattanskej aukčnej sieni Sothesby's iba desať dní po príchode Majstra a začiatku upírskych nákazy. Po značnom úsilí ju s pomocou nahromadeného bohatstva Prastarých získal profesor Setrakian.

Univerzitný profesor, ktorý sa od premeny milovanej manželky na upírku stránil spoločnosti a bol posadnutý prenasledovaním a zničením *strigoi*, pokladal *Lumen* za dôležitý text o sprisahaní upírov sužujúcich ľudstvo po väčšinu jeho histórie. Setrakian spoločensky klesol natoľko, že sa stal majiteľom podradnej záložne v chudobnej časti Manhattanu, no v útrobach obchodu ukrýval skladisko plné zbraní

proti upírom a knižnicu s pradávnyimi svedectvami a príručkami, ktoré hovorili o prastarej rase. Zozbieral ich zo všetkých kútov zeme počas desaťročia trvajúceho pátrania. Jeho túžba odhaliť tajomstvá ukryté v *Occido Lumene* bola taká silná, že napokon obetoval život, len aby sa kniha dostala do Fetových rúk.

Za dlhých tmavých nocí v tuneli potkaniarovi napadlo, že *Lumen* musel na aukciu niekto ponúknuť. Tú prekliatu knihu ktosi vlastnil – lenže kto? Predpokladal, že majiteľ by mohol vedieť viac o jej moci a obsahu. Odkedy sa vrátili na povrch, Fet horlivo študoval rukopis s latinským slovníkom a prekladal text najlepšie, ako vedel. Po prehľadani opustenej budovy Sothesby's na severovýchode mesta zistil, že anonymným príjemcom výťažku z predaja mimoriadne vzácnej knihy mala byť univerzita v Reykjavíku. Spolu s Norou zvažovali všetky pre a proti na podniknutie dlhej cesty a napokon sa rozhodli, že jediná šanca, ako odhaliť totožnosť človeka, ktorý dal knihu do dražby, je ísť na Island.

Po príchode na miesto však zistil, že univerzita je brlohom upírov. Fet dúfal, že Island si zvolil podobné riešenie ako Britské ostrovy, ktoré na počiatočnú epidémiu pohotovo zareagovali odstrelením Kanála a honom na *strigoi*. Veľká Británia zostala takmer bez upírov a obyvatelia, hoci odrezaní od zvyšku sveta, zostali ľuďmi.

Fet počkal na denné svetlo a prehľadal vydrancované administratívne priestory v nádeji, že vypátra pôvod knihy. Dozvedel sa, že *Lumen* ponúkla na aukciu univerzitná nadácia, nie niektorý zo zamestnaných učencov či konkrétny mecenáš, ako dúfal. Keďže areál univerzity bol opustený, usúdil, že podstúpil zbytočne dlhú cestu, aby napokon narazil na slepú uličku. No nebolo to celkom zbytočné. Na katedre egyptológie našiel na polici mimoriadne zaujímavý text: starú knihu vo francúzskom jazyku viazanú v koži a vytlačenú v roku tisícdeväťstodvadsať. Na obálke boli slová *Sadum et Amurah*. Presne tie, ktoré si mal na Setrakianovu žiadosť zapamätať.

Knihu zobral so sebou, aj keď nerozumel ani slovo po francúzsky.

Druhá časť Fetovho poslania bola oveľa úspešnejšia. Keď zistil, na čo všetko majú pašeráci marihuany dosah, požiadal ich, aby mu pomohli získať jadrovú zbraň. Nebola to taká prehnaná predstava, ako by sa na prvý pohľad zdalo. V Sovietskom zväze, najmä tam, kde vládli *strigoi*, ukradli bývalí agenti KGB veľa kufříkových bômb a tie sa teraz údajne dali kúpiť – aj keď nie v bezchybnom stave – na čiernom trhu vo východnej Európe. Majstrova snaha očistiť svet od nukleárných zbraní – pretože nimi mohli zničiť miesto jeho pôvodu, tak ako on zni-

čil šiestich Prastarých – naznačovala, že aj vodca upírov má slabiny. Podobne ako u Prastarých, aj Majstrovo rodisko, kľúč k jeho zničeniu, je zašifrované na stránkach *Occido Lumenu*. Fet mal dostatok striebra na uzavretie takéhoto obchodu.

Posádka pašeráckej lode vyslala špehov na ostatné námorné lode s prísľubom štedrej odmeny v striebre. Fet bol skeptický, keď mu povedali, že majú preňho prekvapenie, no zúfalý človek sa chytá každej slamky. Južne od Islandu sa na malom vulkanickom ostrove stretli so sedemčlennou ukrajinskou posádkou vyrabovanej plachetnice so šiestimi prívesnými motormi na korme. Kapitán bol mladý dvadsiatnik, na ľavej ruke mu trčal nevzhľadný pazúr.

Zariadenie nevyzeralo ako kufrík. Pripomínalo menší sud alebo kôš na odpadky zabalený do čiernej nepremokavej plachty a sieťoviny, na bokoch a veku poistený zelenými remeňmi s prackami. Bolo približne deväťdesiat centimetrov vysoké a šesťdesiat široké. Fet ho opatrne skúsil zodvihnúť. Vážilo vyše päťdesiat kilogramov.

„Určite funguje?“ opýtal sa.

Kapitán si zdravou rukou poškrabal červenú bradu. Prehovoril lámanou angličtinou s ukrajinským prízvukom: „Tak mení povedali. Poznáme tílki odin spôsob, kak to zistiť. No što to chýba.“

„Budem hádať,“ zahundral Fet. „Plutónium. Alebo urán 233.“

„Ni. Palivo ješ' v jadre. Kapacita odna kilotona. Nema rozbušky,“ ukázal prstom na spleť drôtov navrchu a pokrčil plecami. „Vse ostatné dobré.“

Explozívna sila jednej kilotony sa vyrovná tisíc tonám TNT. To je deštrukčná tlaková vlna s dosahom trištvrte kilometra. „Rád by som vedel, ako ste sa k nej dostali,“ nadhodil Fet.

„A ja by rád znaty, na čo vam potrebna,“ odvetil kapitán. „Obaja si nechajme tajomstvá.“

„Ako myslíte.“

Jeden z členov ukrajinskej posádky mu pomohol preniesť bombu na loď pašerákov. Fet otvoril nákladný priestor pod oceľovou dlážkou, kde ukrýval striebro. *Strigoi* sa striebro všemožne pokúšali zlikvidovať, rovnako zneškodňovali jadrové bomby. Hodnota kovu, ktorého sa upíri tak báli, preto závratne rástla.

Len čo dokončili transakciu a posádka vymenila vodku za šúľací tabak, do pohárikov naliali alkohol.

„Pochádzate z Ukrajiny?“ opýtal sa kapitán, keď ho do seba obrátil. Fet prikývol. „Ako ste to uhádli?“

„Vy pochoži na ľudí z mojeho sela, než zahubilo sa.“